

[Thorndahl]

promille på 0, og der er kommuner, der har en meget høj udskrivningspromille. Den, der har en af de højeste, hvis det ikke er den allerhøjeste, er Albertslund kommune, der har en udskrivningspromille på 47. I forhold til øvrige kommuner er der tale om en meget væsentlig forskel: vi opererer jo normalt – det fremgår også af materialet – på grundlag af 16. alm. vurdering med et kommunalt udskrivningsniveau på ca. 10 promille. Det giver for Albertslunds kommunes vedkommende en kommunal ejendomsskat på 40 mill. kr., men hvis man havde udskrevet med gennemsnitlig kommunal grundskyld, havde man kun kunnet udskrive ca. 10 mill. kr. Der er altså tale om en forskel på ca. 30 mill. kr. Disse 30 mill. kr. har for det første den virkning over for kommuneskatteyderne, at de nedbringer beskatningsgrundlaget for statskatten og amtskatten med et beløb af størrelsesordenen 10–12 mill. kr., som man i og for sig trækker ud på fællesskabets bekostning.

Derudover kommer der det særlige forhold ved udligningsordningerne, som jeg faktisk synes man har gjort for lidt ved, at man jo tilsvarende reducerer beskatningsgrundlaget med 30 mill. kr., hvilket med de udligningsmekanismer, der gælder for hovedstadsudligningen, vil medføre, at Albertslund kommune får tilført ca. 3–4 mill. kr., igen på fællesskabets bekostning, uden noget reelt grundlag.

Det samme gør sig for så vidt gældende for Københavns kommune, der kører med en grundskyldpromille i år og sidste år på 45, også baseret på 16. alm. vurdering. I forhold til det, man udskriver, giver det en kommunal merejendomsskat i forhold til gennemsnitsniveauet, når man lægger det amtslige og primærkommunale niveau til grund, på ca. 200 mill. kr. om året. Det har selvfølgelig den samme virkning som den, vi ser for Albertslund. Netop på grund af hovedstadsudligningsordningerne indebærer dette, at man vælger at tage en høj indkomstbeskatning i forhold til gennemsnittet, altså et meget betydeligt tilskud til Københavns kommune.

I øvrigt er det min opfattelse, at kommunerne i realiteten bruger alle de penge, de ud fra en politisk vurdering overhovedet mener de kan forsvare over for borgerne at kræve op, stort set uafhængigt af de reelle behov. Når vi ser på behovsvariationerne, serviceni-

veauvariationerne landet over, er der i hvert fald meget stor forskel på det, man kunne opfatte som reelle behov, og det, man ser udtrykt som serviceniveau gennem forbrug. Det er jo stort set sådan, at de rige kommuner bruger mest, selv om man skulle forvente, at de havde det mindste behov, og omvendt, at de kommuner, hvis indkomstgrundlag er svagt, bruger mindre, skønt man ligesom kan fornemme, de har større reelle behov.

Jeg synes også, dette fremgår af den udvikling, vi har set inden for den kommunale udskrivningsprocent, siden vi gennemførte kommunalreformen. Dengang man lavede kommunalreformen, i 1970, havde vi en samlet gennemsnitlig kommunal udskrivningsprocent på 15,5, og for 1980 må vi formode – med de oplysninger, der foreligger – at vi når op i størrelsesordenen 27–28 pct., altså næsten en fordobling over 10 år. Vi har kunnet se en vækst på ca. 1 pct. om året, og det er altså en meget forbløffende udvikling.

Udviklingen har i øvrigt været relativt konstant – med to undtagelser, nemlig 1974 og 1978. Den særlige egenskab ved disse år var, at det var kommunale valgår. For 1974' vedkommende faldt den kommunale udskrivningsprocent ca. 2 pct., og i 1978 var den på samme niveau som året før. Derefter voksede den meget hurtigt og ser ud til at ville vokse endnu stærkere for så vidt angår 1980. Dette forhold, at man i valgårene har en markant ændret udvikling, en tilbagegang for 1974' vedkommende, for den kommunale udskrivning, understreger efter min opfattelse, at den kommunale skatteudskrivning ikke er særlig lødig, for ellers ville man ikke kunne se denne struktur. Det får mig også til at mene, at hvis vi i det hele taget skal tale indkomstpolitik, skal vi også tale indkomstpolitik over for kommunerne, for det er simpelt hen dér, vi først og fremmest skal løse vores økonomiske problemer.

Fogh Rasmussen (V):

En del ordførere har været optaget af at fremstille disse forslag som et led i bestræbelserne på at opnå det, man kalder en kommunal enhedsskat. Det må nok bero på, at man ikke helt gør sig klart, hvad en kommunal enhedsskat egentlig er for noget, men det må være på sin plads, at vi holder tingene lidt adskilt. Det er nok vigtigt at understrege,